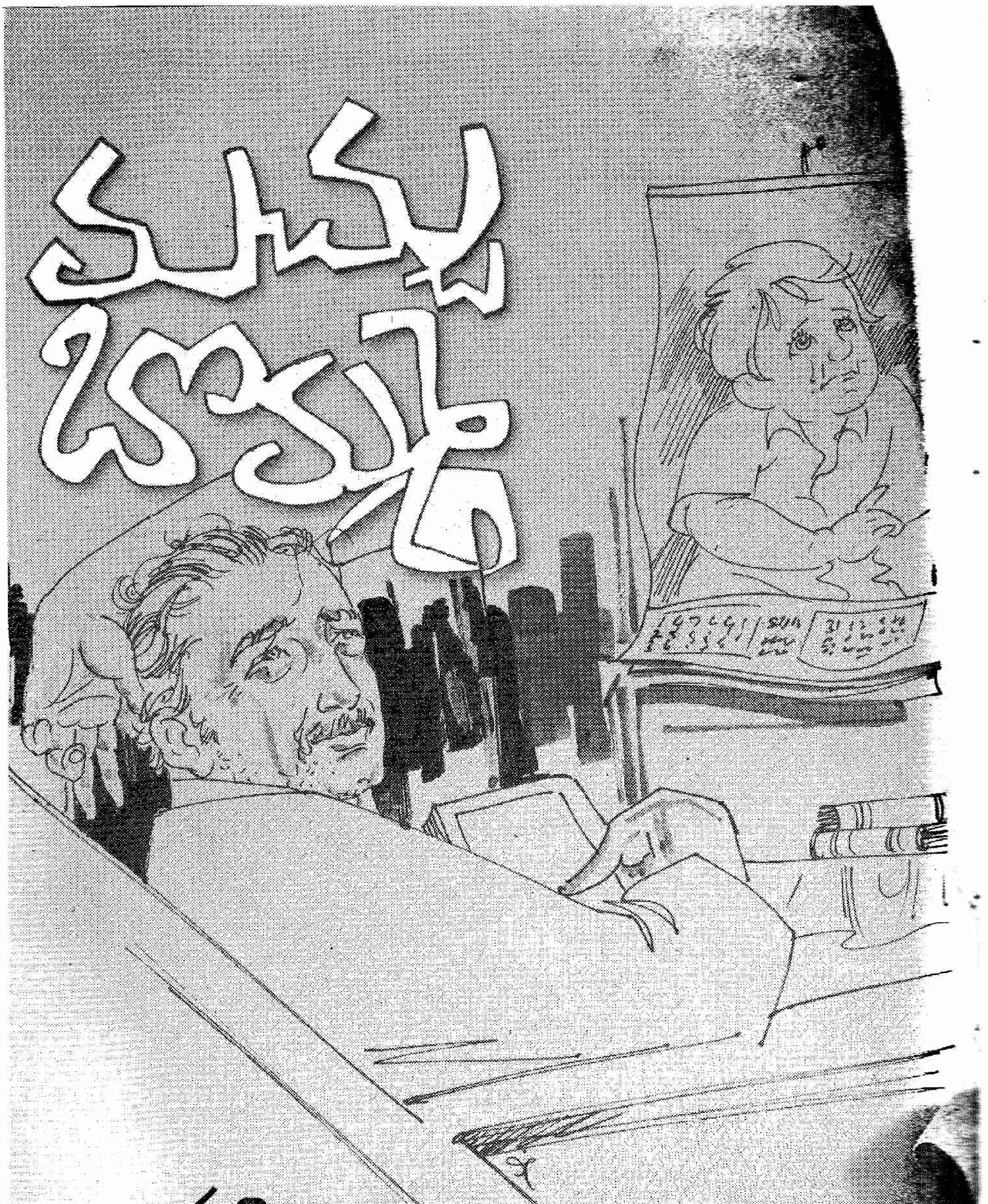

**విహారి**

సుందరం, నేనూ రవీంద్రభారతి మెట్ల మీద కూర్చున్నాం.

"ఏమయింది?" అడిగాను.

"ఈ చదువుకున్న వాళ్ళకి పొగరెక్కువ. తల ఎగరేస్తూనే వుంటారు. ఆమె తన డిగ్రీలు, డిగ్రీల్లో రేంకులూ చెప్పుకోవటంతోనే సరిపోయింది. లాభంలేదు. నాకు పనికొచ్చే కేసుకాదు."

* * *

గుమ్మం ముందు ఎదురయ్యాడు సుందరం. చౌరస్తాకి బయల్దేరినట్టున్నాడు. మా ఇల్లు దాటుకునే వెళ్లాలి. ఆగాడు.

"చెప్పు విశేషాలేమిటి? ఏం జరిగింది నిన్న?"

"అడిగావూ... సర్లే" అంటూ లోపలికి నడిచాడు. తనకి ముందుగా నన్ను నడిపించాడు. హాల్లో కూచున్నాం.

"ఆ పిల్లకి నువ్వయితే సరయిన మ్యాచే!" టక్కున అని, నాలుక్కరుచుకుని... "సారీరా, మా సిస్టర్ కనకంని తక్కువ చేయటం కాదుగానీ, నీలాగానే ఆ పిల్లకీ సాహిత్యమే తిండీ నీళ్లూలా అనిపించింది."

నేనేదో దిగులుగా సుందరంకేసి చూసాను.

"నా డొక్కశుద్ధి నీకు తెలుసుగా! నా ఆరోగ్యానికి అంత మంచిదికాదు".

* * *

వాన కురిసి వెలిసింది.

బూడిదరంగులో వన్నెలుపోతోంది ఆకాశం. గాలేమో తన కమ్మదనం, చెమ్మదనం చూపుతోంది. నేల – ముక్కుకి వింత వింత గంధాలు చిలకరిస్తోంది. వాతావరణం శుభశకునాలిస్తోంది.

నే వెళ్లేసరికి చొక్కా ఇస్త్రీ చేసుకుంటున్నాడు సుందరం.

"కాయా, పండా భాయ్?" స్టూల్‌మీద కూచున్నాను.

'కాయాకాదు, పండూకాదు. పచ్చిగడ్డి' అన్న భావంతో కరుకుగా చూశాడు. "భలే రిఫరెన్స్‌రా నాయనా. తండ్రి తన బిజినెస్ చాకచక్యానికి తనే సంతోషంతో ఊగిపోతున్నాడు. కూతురేమో ఏడుతరాల గోటునీ, గొప్పనీ చూపుకుంటోంది, చెప్పుకుంటోంది. ఆ ఇంట్లో అందరికీ వాళ్ల వంశం ఘనతమీదే దృష్టి. నేతులు తాగిన మూతులు చూసుకుని పెదవులు చప్పరించుకుంటున్నారు" అని ఒక క్షణం ఆగేడు. ఐరన్ బాక్స్ స్విచాఫ్ చేసి పక్కన పెట్టాడు. ఫ్లాస్క్‌లో కాఫీని గ్లాసుల్లో పోసి నాకోటిచ్చి, తనూ సిప్ చేస్తూ కూచున్నాడు.

"వాళ్లతో నే చావలేనే. మునిగిపోతున్న నావ గుర్తుకొచ్చింది" అన్నాడు ముక్తాయింపుగా.

* * *

ఆదివారం కనకంకీ, నాకూ కూడా తీరిక రోజు. సుందరం పెళ్లి గురించిన చర్చ! సాయంత్రం దాకా అదే విషయం నలుగుడుపడింది. ఆరవుతోంది. మళ్లీ కాఫీలయినై. మాటల్లోనే వచ్చాడు సుందరం. కనకం కాఫీ ఇచ్చింది. తాగాడు. కాసేపు న్యూస్ పేపర్లన్నీ ఏవిధంగా వ్యూస్‌పేపర్లయిపోతున్నాయో సోదాహరణ ప్రసంగం చేశాడు.

'అదిసరేగానీ, నీ వెడ్డింగ్ బఫే మాకు తగిలేట్టు లేదేమయ్యా' అంది కనకం నవ్వుముహంతో.

నేలమీద ఏదో వెతుకుతున్నట్టు చూస్తూ

చెప్పసాగేడు సుందరం..."ఆ పిల్ల బంగారు శలాకలా వుంది సిస్టర్. నిజంగా లిల్లీపూవులా వుంది. రంగు విచ్చిన పచ్చిపసుపే. కనుముక్కు తీరు చూసి 'అందమంటే ఇదే' అని సర్టిఫికెట్ ఇచ్చేయవచ్చు."

"ఐసీ... అయితే ఇంకేం? నీ మనసుదోచే పిల్ల ఇన్నాళ్లకి దొరికిందన్నమాట. చెప్పవేం మరి శుభవార్త?"

నేనూ "కంగ్రాట్స్" అన్నాను వెంటనే. నాకు చాలా ఆనందం కలిగింది. కనకం మొహంలో ఉత్సాహం విరిసింది. నేను సరదాగా ఈలవేశాను అతని కళ్లల్లోకి చూస్తూ.

మా ఇద్దరివైపూ విచిత్రంగా చూస్తున్నాడు సుందరం. ఇంతకాలానికి మా సుందరం ఒక ఇంటివాడు కాబోతున్నందుకు 'తపము ఫలించిన శుభవేళ' పాట స్ఫురించింది. దాని పల్లవిని కూనిరాగం తీశాను.

"వాళ్ల కుటుంబం కూడా బాగుంది. అన్నీ అనుకూలంగా ఉన్నాయి. అయితే..."అని ఆగేడు.

మేమిద్దరమూ ఆతృతగా అతనివైపు చూశాం.

"అదట్టా ఉంచండి. నే చెప్పేది శ్రద్ధగా వినండి..."

కనకం సంగతేమో గానీ నాకు మాత్రం పెద్ద సస్పెన్స్‌గా వుంది. తొందరగా వుంది. ఆరాటంగా వుంది. కుర్చీలోంచి లేచి నిమ్మళంగా పచార్లు చేయసాగేను.

సుందరం తన కథ సాగించాడు. "మనిద్దరిలాగే ఇద్దరు మిత్రులు. బాగా క్లోజ్. ఎ, బి - అనుకుందాం. ఇద్దరూ ఒకేచోట ఉద్యోగం చేస్తున్నారు. ఒక శలవురోజు సాయంత్రం ఇద్దరూ బి ఇంట్లో కలుసుకున్నారు. బి - ఎ ని ఒక రోడ్‌కి తీసుకువెళ్లాడు. ఆ రోడ్డులో అన్నీ మధ్యతరగతి వాళ్ల ఇళ్లు. అగ్గిపెట్టెల్లా, రైల్వే కంపార్ట్‌మెంట్స్‌లా మూడేసి గదులు. ముందు వాకిలి. తలుపు తీస్తే ఇల్లంతా బజారుపాలే. సాధారణంగా ఈ ఇళ్లల్లోని ఆడవారికి సాయంత్రం పనిపాటలు పూర్తి చేసుకుని వచ్చి వీధి అరుగుమీదో, గుమ్మం పక్కగానో కూచుని ఉబుసుపోక కబుర్లు చెప్పుకోవటం ఒక అలవాటు."

సుందరం ఆగేడు. 'చెప్పనా?' అన్నట్టు చూశాడు.

"బాగుంది. చెప్పు..." అంది కనకం.

ఎ ని తీసుకుని ఈ వీధికొచ్చాడు బి. ఓ గుమ్మం ముందు - రోడ్‌కి అవతలివైపు ఆగేడు. ఎ కి ఏమీ అర్థంకాలేదు. బి చెప్పాడు, "ఆ గుమ్మంలో యువతిని చూడు. ఎంత అందంగా వుందో" చూపాడు. "నిజంగా కళ్లుచెదిరే అందం కదూ?"

బి చూపిన యువతిని చూశాడు ఎ. అవాక్కయ్యాడు. అప్రయత్నంగా "అవును... రంభారాగిణీరత్నమేఖలలా వుంది. గ్రేట్..." అన్నాడు ఎ. విచ్చిన కన్నులతో ఆమె సౌందర్యాన్ని ఆస్వాదిస్తున్నాడు బి.

"ఎలాగైనా ఈ పిల్లని లైన్లోపెట్టాలి. ఒక్కసారన్నా ఆమెని కూడని జన్మ వృధా" అని తన్మయత్వంతో... మురిసిపోతూ... అనేక విధాలైన వర్ణనలతో ఆమె గురించి చాలాసేపు మాట్లాడాడు బి.

ఆ కబుర్లే చెప్పుకుంటూ వెళ్లిపోయారిద్దరూ.

బి కి రోజూ ఇదే కార్యక్రమం! ఆఫీస్ ఉన్న రోజుల్లోనూ సాయంకాలాలు మనసూ.

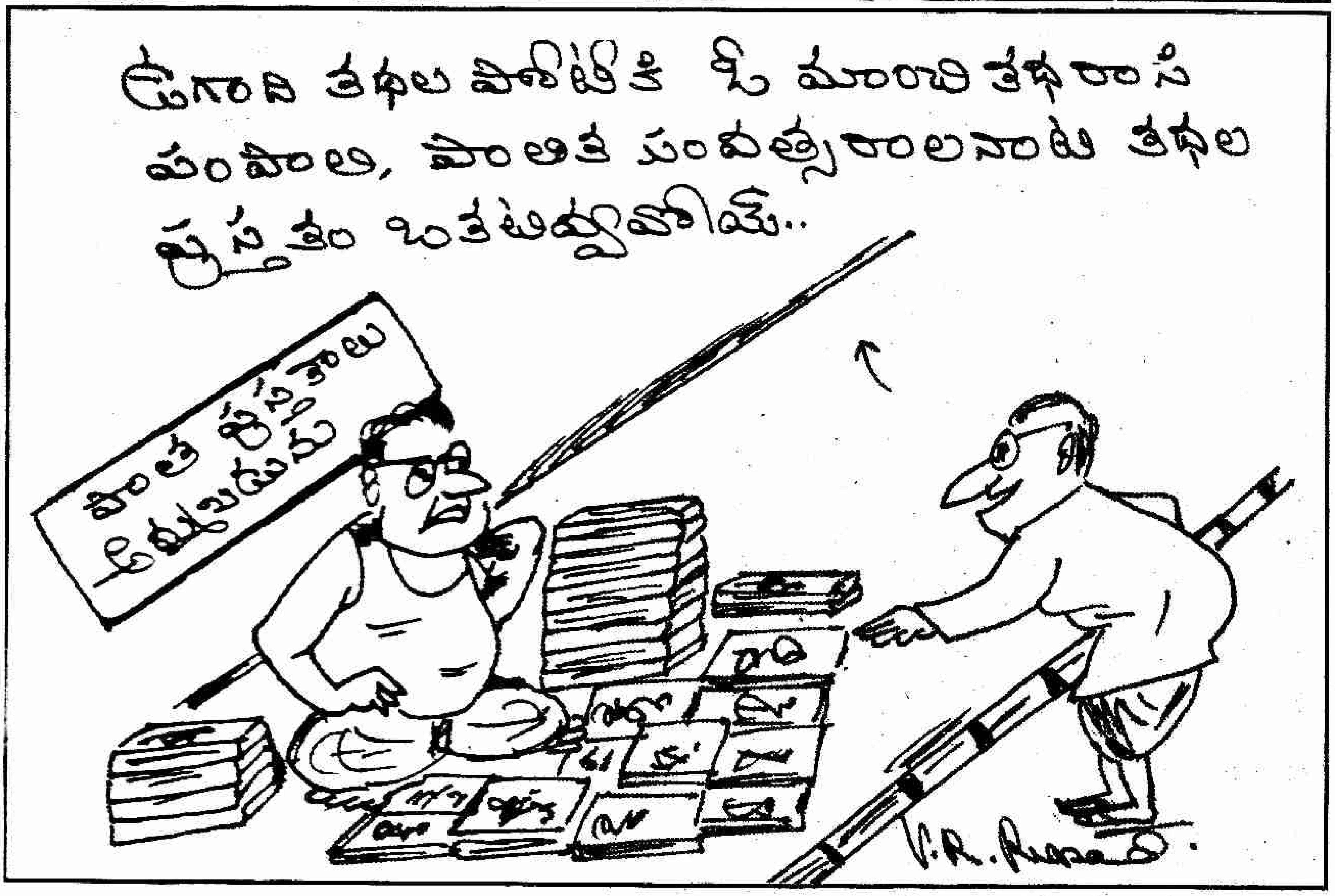


శరీరమూ అటే పరిగెత్తేది. ఆమె విరహంలో తపించసాగేడు.

ఇంతకీ...

ఓ నెల తర్వాత – ఒకనాటి చల్లని సంజె వేళ. "ఆమె నా భార్యేరా... అద్దె కొంపగదా. ఇల్లు మార్చేను. ఆ తర్వాత నువ్ మా ఇంటికి రాలేదు" అన్నాడు ఎ.

పాపం బి! మొహాన్న కత్తివాటుకి నెత్తుటి చుక్క లేదు!"

చాలాసేపు నవ్వుతూ ఉండిపోయాడు సుందరం. ఆ తర్వాత చెప్పాడు 'భార్యా రూపవతీ శత్రుః' అన్నారు. అంత అందగత్తెని నేను భరించలేను. అదలా వుంచి రేపొద్దున మా సిస్టరే అనాలదు – 'కాకి ముక్కుకు దొండపండు' అని అంటూ మళ్ళీ నవ్వాడు.

క్షణం ఆగి తాను చెప్పిన కథకి ముక్తాయింపుగా "ఇంతకీ ఆయువతెవరో చెప్పలేదు కదూ. ఆమె మా అమ్మే. ఎ – మా నాన్న. నేను పుట్టక ముందు జరిగిన కథ. అమ్మానాన్నా మంచి మూడ్‌లో ఉండగా ఈ జోక్ చెప్పుకుని నవ్వుకునేవాళ్లు!"

"అయినా అట్లాంటి ఆడపిల్లలు ఇల్లంతా వెలుగులు చిమ్ముతుంటేనూ, ముత్యాలు వెద జల్లుతుంటేనూ – మనపని స్వీపరుద్యోగమైపోతుంది బాబూ" అని గొల్లున నవ్వి, అందుకనే "వద్దని చెప్పేశాను" అన్నాడు.

అతని ధోరణికి నేనూ, కనకం మొహమొహాలు చూసుకున్నాము. మౌనం గంభీరంగా ఆ గదినాక్రమించింది.

చాలాసేపయిన తర్వాత సుందరం అన్నాడు "ఆపిల్ల రూపం మాత్రం రాత్రిళ్లు కొంచెం ఇబ్బంది పెడుతోందనుకో... ఫర్వాలేదు... కొన్నాళ్లు గడిస్తే... నెమ్మదిగా మర్చిపోతాను"

నా వరకూ నాకయితే సుందరం పెళ్లికి ఏ

ద్వారం తెరిచివున్నదో అర్థం కాలేదు!

* * *

ఇదంతా, పాతకేళ్లనాటి మాట! కాలం – ముఖాలమీద ఇంటూ మార్కులూ, ప్లస్ మార్కులూ చేస్తూ వెళ్లిపోతోంది!

నిన్నమొన్న జరిగినట్టే అనిపిస్తోంది. ఆఫీస్ కాన్ఫరెన్స్‌కి నాలుగురోజులు బెంగుళూరు వెళ్లాను. మధ్యలో వచ్చింది ఆదివారం. సుందరాన్ని చూడాలని ఏర్పాటు! అతని ఉద్యోగం అక్కడే!

పగలు పన్నెండు గంటలు. పెద్ద అపార్ట్‌మెంట్ కాంప్లెక్స్. మూడొందల ఫ్లాట్స్. క్యూబ్లాక్. ఫిఫ్త్‌ఫ్లోర్.

తీరిగ్గా కూచుని టీవీ చూస్తున్నాడు సుందరం. మొహం చాటంత చేసుకుని, లేచి సాదరంగా చేతులు పట్టుకుని ఆహ్వానించాడు.

కాఫీ ఇచ్చాడు. తాగి కబుర్లలో పడ్డాం.

పనిపిల్ల కేరియర్ పట్టుకొచ్చింది. ఆమెకి చెప్పవలసినవి చెప్పి, పంపించి, ముందు తలుపు వేసి, వచ్చి కూచున్నాడు.

కనకం యోగక్షేమాలు, నా ముగ్గురు పిల్లలు విశేషాలు, వివరాలూ సాగుతున్నై.

సోఫాలోంచి లేచాడు సుందరం. హాల్లో నిమ్మళంగా పచార్లు చేస్తూ చెప్పాడు... "జీవితాన్ని తోడులేకుండా ఇంక లాగలేననిపిస్తోంది మూర్తీ. పెళ్లి చేసుకుందామనే నిశ్చయానికొచ్చాను."

సద్దాంని ఉరితీస్తున్న వార్త కూడా ఇంత షాకివ్వలేదు నాకు. దిగ్భ్రమతో చూసాను.

"అవును. ఆశ్చర్యపోకు. ఎనీవే మేరేజ్ ఈజ్ ఎ లాటరీ. టిక్కట్ తీద్దామని నిర్ణయించుకున్నాను. బెటర్ లేట్ దేన్ నెవర్!" అన్నాడు.

మూగగా చూస్తూ ఉండిపోయాను!

* * *

హైదరాబాద్ చేరాను. తిరుగు ప్రయాణమంతా సుందరం గురించిన ఆలోచనలే. నేను ఇంటికెళ్లేసరికి టెర్రెస్ మీద వడియాలు పెడుతోంది కనకం. సుందరం గురించి చెప్పాను.

నిర్లిప్తంగా విన్నది. "వచ్చే ఎండా, పోయే ఎండగా వుంది. వానొస్తుందో ఏమో... తీరా ఆగి ఆగి ఇవ్వాళ పెట్టుకున్నా నీ పని!" అని తనను తాను నిందించుకుంటున్న ధోరణిలో పైకే చెప్పుకుంది.

ఎక్కడో చదివిన వాక్యం గుర్తుకొచ్చింది – "ఆలోచన విర్రవీగేటట్లు చేస్తుంది. బుద్ధి హెచ్చరికలు చేయాలి!"

* * *

మరో నెల తర్వాత

ఆ రోజు,

నేను కేంటీన్‌లో కాఫీ తాగుతున్నాను.

సుందరం ఫోన్ చేశాడు.

పెళ్లి ఆహ్వానం?

"అప్పుడు నాకు ఎవ్వరూ నచ్చక నేను వద్దనుకున్నాను. ఇప్పుడు వాళ్లు నన్ను వద్దంటున్నారు. చిత్రమైన సన్నివేశం కదా. ముగ్గురు నలుగురైపోయారు. ఇక ఈ కౌంట్ పెరుగుతుంది. శరీరం మీదికి యాభైరెండేళ్లు వచ్చినయ్ గదా!" అని గలగలా నవ్వేడు!

దిక్కులు చూస్తున్నాను. ఎదురుగా గోడమీద – ఏడ్చి ఏడ్చి అలసిన పిల్లవాడి ఫొటో! కానీ అది చాలా పాతబడి, మాసిపోయి వుంది!!!